

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5042/2021
26.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Иван Станојковић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., и умешача на страни туженог ВВ из села ..., чији је заједнички пуномоћник Ивица Јовановић, адвокат из ..., ради укидања права службености пролаза, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 811/2021 од 06.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 811/2021 од 06.05.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 811/2021 од 06.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 811/2021 од 06.05.2021. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 37/2020 од 10.12.2020. године, којом је укинута право службености пролаза преко кат.парц. .. и .. КО ..., у власништву тужиоца, као послужног добра, у корист кат.парц. .. КО ..., у власништву туженог, као повласног добра, за пролаз пешице, возилима или на било који други начин, путем ширине 2м, који почиње од јавног пута Власе-Рожаце, па иде преко наведених послужних парцела тужиоца њиховим источном страном до повласне парцеле туженог, у мерама и границама ближе описаним у ставу првом изреке првостепене пресуде, што је тужени дужан да призна и уздржи се од даљег проласка преко парцела тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 417.950,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о

изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 58. Закона о основама својинскоправних односа, оцењен је основаним тужбени захтев за укидање права стварне службености пролаза туженог, за пролаз пешице, возилима или на било који други начин, преко кат.парцела које су у власништву тужиоца, утврђеног као сезонска службеност у корист правног претходника туженог пресудом Среског суда у Врању П 1404/61 од 04.12.1961. године, јер су се од утврђења права службености промениле околности утолико што је тужени стекао могућност да без потребних улагања за долазак до своје парцеле користи у међувремену трасирани и асфалтиран јавни пут Власе-Рожаце.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и потребе новог тумачења права. Посебном ревизијом не може се побијати правоснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), а нижестепени судови су према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда да је за одлуку о захтеву за престанак права стварне службености пролаза од значаја чињеница да ли су се од установљења овог права промениле околности које искључују потребу оптерећења послужног у корист повласног добра. Тужени није уз ревизију доставио правоснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.04.2015. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 15.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро=120,0227 динара) представља динарску противвредност 124,98 евра. Првостепена пресуда донета је 10.12.2020. године. Другостепена пресуда донета је 06.05.2021. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правоснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић